

[Poul Nielson]

sut. Det mener jeg ikke man kan sige, selv om jeg godt kan være enig i, at der er en række eksempler på, at virksomhedernes nuværende ledelse, flertallet i de nuværende bestyrelser, absolut ikke har udvist en adfærd, som svarer til de pæne betragtninger, som blev fremført også fra arbejdsgiverne, da vi fik den lov. Men det håber jeg at vi i bred enighed – lige så bred enighed, som da vi lavede loven – kan se på i fællesskab. Jeg mener, der er et behov for, at vi ser på erfaringerne og eventuelt prøver at stramme formuleringen af § 57 om alles adgang til at deltage i forhandlingerne og beslutningerne i bestyrelsen.

Både erhvervsøkonomisk og beskæftigelsesmæssigt er det i øvrigt forfejlet, sådan som DKP gør det her, alene at hæfte sig ved virksomhedslukningerne. Det er for endimensionalt og statisk en betragtning til at kunne karakterisere udviklingen i erhvervslivet. Tørveproduktionen er f. eks. ikke, hvad den har været, uden at man af den grund kan sige, at det hele er gået tilbage her i landet. Det samme kan man sige om virksomhedslukninger inden for produktionen af krystalis eller kaffetilsætning. Starten af nye virksomheder, forskning og produktudvikling er altså lige så interessant som lukningen af virksomheder, men det er selvfølgelig indlysende, at vi i den økonomiske og beskæftigelsesmæssige situation, vi befinder os i i disse år, må engagere samfundet på alle de områder, hvor støtteordninger kan være til gavn for erhvervslivet og lønmodtagerne. Vi er måske også gået til kanten af, hvad vi kan klare rent økonomisk, når det gælder disse mange forskellige støtteforanstaltninger, netop for at undgå lukninger og for at bevare arbejdspladser.

Handelsministeren har allerede nævnt en række af disse ordninger, og jeg skal ikke gentage dem her, men understrege, at udnyttelsen af de mange tilbud er mindst lige så vigtig for, hvad der faktisk kommer af resultater, som det forhold, at vi herinde i folketinget gennemfører ordningerne på papiret.

Det vil altså, for at afrunde vores principielle syn på det spørgsmål, der er rejst her, kun være i helt specielle enkelttilfælde, hvis eksistens vi selvfølgelig aldrig fuldstændig på forhånd kan afvise, at der bør kunne blive tale om at gå ind med en form for støtte til en bestemt virksomhed. Men så vil vi tage

stilling fra sag til sag og ikke forud forpligte os til at spænde et almindeligt sikkerhedsnet ud under alle eksisterende virksomheder.

Endelig nævnte hr. Jørgen Jensen også, da han havde ordet i anden omgang, at Danmark – det fik vi nærmest sådan beklagende angivet – havde bundet sig til en bestemt del af verden, for så vidt angik vor udenrigsøkonomi, og det blev nærmest sagt på en måde, som om vi dermed havde lagt en regulering og nogle restriktioner, som om vi trådte over vore egne tæer med nogle bindinger i vores udenrigsøkonomiske relationer. Og i næste åndedrag sagde hr. Jørgen Jensen, at vi burde gøre noget for at få nogle importreguleringer til beskyttelse af det danske erhvervsliv. Men hvis vi har bundet os helt bestemt, som hr. Jørgen Jensen først siger, til en eller anden afgrænset del af verden i vores udenrigsøkonomiske aktiviteter, hvorfor skulle vi så have brug for yderligere reguleringer, hvis der allerede er sådan en binding?

Kendsgerningen er selvfølgelig, at Danmark ikke har bundet sig til den vesteuropæiske eller den vestlige verden. Vi hører simpelt hen til dér. Det er ikke noget, vi binder os til, det er dér, vi hører til. Og sandheden er jo yderligere, at vi ikke har nogen restriktioner af betydning. Danmark er i forhold til næsten alle andre lande et særdeles frihandelspræget, åbent samfund i den internationale økonomiske arbejdsdeling. Jeg tror også, det er klogt at fastholde det på den måde.

Hr. Jørgen Jensen nævnte, at aftalen med Hong Kong, som EF netop har truffet, skulle give en begrænsning, men at den ikke var særlig meget værd. Jeg synes, det bør nævnes i den forbindelse, at hovedsigtet med denne begrænsningsaftale i forhold til Hong Kong er at sikre, at den samlede kvota af import af disse tekstilvarer til EF bliver omfordelt, sådan at det i højere grad end ellers bliver egentlige udviklingslande, der får en andel i de leverancer, i forhold til den situation, der ville opstå, hvis Hong Kong fortsatte med at få en stærkt stigende andel af den samlede import til EF af disse tekstilprodukter.

At det er de multinationale selskaber, der udnytter denne smidige adgang til at organisere og omorganisere det internationale økonomiske samkvem, vil jeg ikke kunne benægte, men de er altså ikke de eneste skurke i det stykke. Det synes jeg nok der kan være grund til at minde hr. Jørgen Jensen om.